

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 111/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 19 listopada 2021 r., sygn. akt II Ko 84/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
I.	Na zasadzie art. 427 § 2 oraz art. 438 § 1 a) k.p.k., odnośnie zasądzonego zadośćuczynienia,	# zasadny	
II.	obraza przepisów prawa materialnego,	# częściowo zasadny	
III.	a mianowicie:	# niezasadny	
IV.		# zasadny	
1.		# częściowo zasadny	
2.	1) art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 4 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię:	# niezasadny	
		# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

a) skutkującą uznaniem, iż w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. D. (1) wynikłą z niesłusznego zatrzymania w toku postępowania karnego, w sprawie o sygn. akt DS. 201/73, zakończonego postanowieniem Wiceprokuratora Prokuratury Powiatowej w Zamościu z dnia 16.08.1973 r. o częściowym umorzeniu śledztwa, które zostało zamienione postanowieniem Prokuratora Generalnego z dnia 31.12.2020 r. w sprawie o sygn. akt PK II Dsn 417/2020 jest kwot 4.500,00 zł, podczas gdy Sąd I instancji nie uwzględnił we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, które w sposób wyjątkowy miały wpływ na wymiar krzywd wnioskodawczyni, a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, w tym okoliczności osadzenia i warunków, w jakich	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
---	--

wnioskodawczyni
odbywała izolację,
braku kontaktów z
rodziną
zastraszania,
skutków
zdrowotnych i
psychicznych
osadzenia,
zatrzymania z tytułu
wykonywania
praktyk religijnych,
co doprowadziło
do poczucia rażącej
niesprawiedliwości
przez
wnioskodawczynię
dodatkowo na
skutek zasądzenia
powyżej wskazanej
kwoty
zadośćuczynienia w
wysokości
niewspółmiernie
niskiej – w stosunku
do rozmiaru
krzywdy doznanej
przez pokrzywdzoną
- gdy całokształt
okoliczności sprawy,
tj. przyczyny i
okoliczności
zatrzymania,
warunki
przebywania w
izolacji, represje,
skala maltretowania,
jakich doświadczyła
on w trakcie
osadzenia, wpływ
izolacji na
wnioskodawczynię
po zwolnieniu -
przemawiają za
zasądzeniem dalszej
kwoty
zadośćuczynienia,
b) skutkującej
zasądzeniem

symbolicznej kwoty zadośćuczynienia - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez J. D. (1), podczas gdy całokształt okoliczności zatrzymania, ich intensywność i nieodwracalny charakter oraz przyczyny zatrzymania, w tym niepewność dotycząca rzeczywistego czasu trwania pozbawienia wolności, lęk i stres związane z zatrzymaniem, sposób, w jaki traktowano wnioskodawczynię i poddanie wnioskodawczynię psychicznej presji w trakcie stosowania środka zapobiegawczego w postaci dozoru MO - skutkowało pogorszeniem jej stanu psychicznego i ww. przemawia za zasądzeniem na rzecz wnioskodawczyni wyższej kwoty zadośćuczynienia.

Na zasadzie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 2 k.p.k., obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k.,
polegające na
dowolnej ocenie
dowodów i
wyciągnięcie z
materiału
dowodowego
zgromadzonego w
sprawie wniosków
sprzecznych z
zasadami logicznego
rozumowania,
doświadczenia
życiowego i
wskazaniami
wiedzy, a w
konsekwencji błędne
przyjęcie, że
zasądzona kwota
zadośćuczynienia
jest kwotą
odpowiednią gdy
w istocie jest
kwotą nieadekwatną
do okoliczności
niniejszej sprawy,
skutkiem czego było
zasądzenie zaniżonej
do znacznego
rozmiaru krzywdy
doznanej przez
wnioskodawczynię
kwoty
zadośćuczynienia, co
prowadzi do
poczucia rażącej
niesprawiedliwości
poszkodowanej z
powodu zatrzymania
za praktyki religijne,
stanowiące
kluczową aktywność
w jej życiu,

- obrazę przepisów
postępowania tj.:
art. 7 KPK
polegającą na
przekroczeniu zasad

swobodnej i
wszechstronnej
oceny dowodów w
analizie
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
naruszającą zasady
logicznego
wnioskowania i
zasad doświadczenia
życiowego,
polegające na
nieprawidłowej
ocenie materiału
dowodowego,
pośrednio w postaci
zeznań
wnioskodawczyni
poprzez uznanie, iż
brak jest podstaw do
poczynienia
pozytywnych dla
pokrzywdzonej
ustaleń w zakresie
przyznania dalszego
odpowiedniego
zadośćuczynienia za
stosowanie środka
zapobiegawczego w
postaci dozoru MO,
podczas gdy Sąd
ograniczył się
jedynie do polemiki
co do zasady
dochodzonej przez
wnioskodawczynię
sumy pieniężnej z
tytułu
zadośćuczynienia.

Na zasadzie art. 427
§ 2 oraz art. 438 §
3 k.p.k., w zakresie
zasądzonego
zadośćuczynienia:

1. błąd w ustaleniach
faktycznych
polegający na

przyjęciu, że kwota 4.500,00 zł stanowi odpowiednie zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez J. D. (1) w niniejszej sprawie, podczas gdy w realiach sprawy zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zasądzenie zadośćuczynienia w pełnej dochodzonej kwocie,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na niedostatecznym ustaleniu rozmiaru krzywdy J. D. (1) oraz niewzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar, w tym takich zdarzeń, które potęgowały jego krzywdę moralną pomimo tego, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika odmienny stan faktyczny sprawy.

Obraza przepisów prawa materialnego, tj.: art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie od zasądzonych sum

	<p>odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo, że takie żądanie zostało zgłoszone w przedmiotowym wniosku o zadośćuczynienie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. I-III).</p> <p>Zarzuty odwoławcze natury zasadniczej, bo ukierunkowane na zakwestionowanie wysokości zasądzzonego na rzecz wnioskodawczyni zadośćuczynienia, jakkolwiek zostały w sposób zbędny rozdrobnione, jako, że pod pozorem ich procesowej różnorodności, w istocie odnosiły się one do tej samej problematyki, okazały się częściowo zasadne.</p> <p>W pierwszym rzędzie wszakże odnotować wypada, iż Sąd Okręgowy prawidłowo wykreślił ramy postępowania</p>			

dowodowego,
wykazał w tej
płaszczyźnie
niezbędną
aktywność
procesową,
następnie zaś
dostępny zasób
dowodowy
bezbłędnie, zgodnie
z zasadami
poprawnego
rozumowania,
prawidłami logiki,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, ocenił.

Na koniec Sąd
I instancji dokonał
niewadliwych
ustaleń faktycznych,
zrekonstruował
okoliczności
zatrzymania
wnioskodawczyni
przez
funkcjonariuszy
Komendy
Wojewódzkiej
Policji w L.,
rozległość czasową
pozbawienia jej
wolności z tego
tytułu, charakter i
natężenie
wszystkich
negatywnych
doświadczeń, które
jej wówczas
dotknęły, powody,
jakie legły u podstaw
zastosowania wobec
niej represji.

Autorka apelacji
nie zidentyfikowała
nowych
okoliczności, które
Sądowi

Okręgowemu czy to byłyby nieznane, czy też zostałyby przez niego pominięte, w ostatecznym zaś rozrachunku, o czym przekonuje lektura wszystkich zarzutów odwoławczych, przeprowadzana wszakże we wzajemnym, ścisłym ich powiązaniu, krytycznie odniosła się do wysokości zasądzonego w zaskarżonym wyroku zadośćuczynienia.

Zdaniem Sądu odwoławczego tego rodzaju spojrzenie zasługiwało na aprobatę, choć akurat nie w takim stopniu, jak tego oczekiwała pełnomocnik wnioskodawczynie.

Dostrzegając, że miarkowanie zadośćuczynienia stanowi element swobody orzeczniczej, mieści się w kompetencjach Sądu merytorycznie właściwego, a w konsekwencji nie jest mu obcy pewien pierwiastek subiektywnego podejścia reglamentowanego wyłącznie obowiązującymi przepisami prawa i własnym sumieniem

(pomocniczo także dorobkiem judykatury), w realiach rozpatrywanej sprawy roszczenie J. D. (1) nie zostało jednak, zdaniem Sądu Apelacyjnego, uwzględnione we właściwym stopniu.

Rzecz w tym, iż Sąd Okręgowy w istocie nie doszacował krzywdy wnioskodawczyni, nie uwzględnił należycie sytuacji, jaką wygenerowało dla niej zatrzymanie i natężenia negatywnych emocji, które w związku z tym przyszło jej przeżyć.

J. D. (1) w dniu zatrzymania była dość młodą osobą, bez żadnych doświadczeń podobnej natury, przedmiotowa czynność procesowa była zaś dla niej kompletnym zaskoczeniem, nie liczyła się ona z taką aktywnością organów ścigania, nie lokowała siebie w kręgu ich zainteresowania.

W sposób niespodziewany wyrwana została ze swego codziennego życia, jej kobieca

wrażliwość
wszystkie
niedogodności,
nieprzyjemności
zintensyfikowała, od
początku odczuwała
strach, który w
obliczu wywieranej
na nią presji stale
narastał.

Oczekiwano od niej
nielojalności wobec
współwyznawców,
zadenuncjowania
ich, sięgano w
stosunku do J. D.
(1) po cały repertuar
środków nacisku,
mnożono bardzo
rociągnięte w czasie
jej przesłuchania.
Stała się ona ofiarą
drwin, wyszydzania,
wyśmiewania,
rysowano jej
perspektywę
długotrwałego
pozbawienia
wolności, nie знаła
ona swojej
przyszłości,
dotknięta została
zaawansowanym
lękiem o swój dalszy
los. Na domiar tego
wnioskodawczyni
zrewidowane została
przez mężczyznę,
a nie kobietę,
co bezsprzecznie
jeszcze spotęgowało
jej negatywne
doświadczenia,
uwłaczało godności
osobistej, było dla
niej wyjątkowo
krępujące.

J. D. (1) osadzona
została w celi z

kobietami, którym postawiono zarzuty natury kryminalnej, a jakkolwiek akurat od nich nie doznała żadnych przykrości, tym niemniej znalazła się wówczas w świetle dla siebie całkowicie obcym, nie wiedziała czego się może spodziewać, co ją czeka i jak długo ta gehenna potrwa.

Warunki w celi były trudne, była ona przeludniona, miejsce do spania nie pozwalało jej na niezbędny wypoczynek, załatwianie potrzeb fizjologicznych związane było ze skrepowaniem, brakiem intymności, po prostu uwłaczało godności człowieka.

W trakcie wielogodzinnych przesłuchań wnioskodawczyni była pozbawiona dostępu do wody pitnej i posiłku.

Tymczasem pamiętać trzeba, iż J. D. (1) w żaden sposób nie wystąpiła przeciwko porządkowi prawnemu, nie angażowała się w działalność opozycyjną, z którą w sposób naturalny

więzało się ryzyko zatrzymania, przedmiotowe represje determinowane były wyłącznie jej wiarą, zakwestionowaniem jej wyznania, ingerencją w praktyki religijne, a szerzej swobodę sumienia.

Wnioskodawczyni skupiła się na aspekcie duchowym, wewnętrznych przeżyciach, za swój światopogląd, zresztą przecież nie manifestowany w żaden sposób na zewnątrz w chwili zatrzymania, pozbawiona została wolności przez organy państwa.

W konsekwencji doświadczenie te w istocie wywołały u J. D. (1) głęboki wstrząs, strach, traumę, czego najdalej idącą ilustracją stanowi deficyt pamięci na okoliczność przebiegu niektórych przesłuchań i powrotu do domu po zwolnieniu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zadośćuczynienie należne wnioskodawczyni ukształtował na zbyt niskim poziomie, co

wymagało skorygowania go do kwoty 8000 zł przez Sąd Apelacyjny.

Dopiero zasądzenie go w takiej wysokości stanowić będzie sprawiedliwą odpłatę za krzywdę wnioskodawczyni, odpowiadać realiom społeczno-gospodarczym, stanowić konkretną, godziwą rekompensatę dla kobiety, która w czasach swej młodości doświadczyła prześladowań religijnych, bo w takich kategoriach przyczyny jej zatrzymania i podjęte w jego trakcie działania wobec niej należy rozpatrywać, żadną miarą nie będzie posiadało charakteru symbolicznego, a z drugiej strony nazbyt wygórowanego.

Postulowana w apelacji wysokość zadośćuczynienia poza tę granicę już jednak wykracza, byłoby ono zdecydowanie nadmierne, zostało przez skarżącą przerysowane, a w zasadzie oderwane od powszechnej

praktyki sądowej, która generalnie nie jest jej obca, jeśli zważyć przeprowadzoną na potrzeby wniosku inicjującego przedmiotowe postępowanie kwerendę orzecznictwa, nawet w obliczu refleksji, że w sposób dość wybiórczy.

Ad.IV).

Sąd Okręgowy zasadnie rozstrzygnął o zasądzeniu na rzecz wnioskodawczyni zadośćuczynienia wraz odsetkami ustawowymi, a to z racji brzmienia art. 359 § 2 k.c., stosownie do którego, jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe.

W konsekwencji w rozpatrywanej sprawie, w której zobowiązanym do zapłaty zasądzonego zadośćuczynienia pozostaje Skarb Państwa, a żaden stosunek zobowiązaniowy nie łączył go z wnioskodawczynią, roszczenie zaś miało charakter opartego o ustawę, przepis

<p>art. 481 k.c., regulujący odsetki za opóźnienie (w istocie w transakcjach handlowych) nie ma zastosowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni dalszej kwoty 25.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad.1). Wniosek o zasądzeniu zadośćuczynienia na rzecz J. D. (1) w wyższej kwocie okazał się częściowo zasadny - tu granice wyznaczyła kwota 8000 zł, która jawi</p>		

się jako adekwatna do poziomu cierpień doznanych przez wnioskodawczynię, ich charakteru i rozległości czasowej, z drugiej zaś strony uwzględnia jego wartość nabywczą mierzoną realiami ekonomicznymi społeczeństwa, wysokością średniego wynagrodzenia miesięcznego za pracę i roztropnie ocenianą, obiektywną finansową satysfakcją osoby do niej uprawnionej.

Sąd Okręgowy natomiast prawidłowo określił należne wnioskodawczyni odsetki - ustawowe, a nie, jak to postulowała autorka apelacji odsetki ustawowe za opóźnienie, powody zaś tego stanu rzeczy przedstawione zostały we wcześniejszych rozważaniach.

Ad.2). Wniosek kasatoryjny okazał się bezpodstawny, nie uwzględnia brzmienia art. 437 § 2 k.p.k., w ogóle zresztą przez jego autorkę nie został uzasadniony.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie o określeniu charakteru odsetek należnych wnioskodawczyni od zasądzonego zadośćuczynienia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Okręgowy zasadnie wskazał odsetki ustawowe, jako te, które powinny przypaść wnioskodawczyni za okres od uprawomocnienia</p>		

<p>się wyroku do dnia wypłaty zadośćuczynienia.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Rozstrzygnięcie o wysokości zadośćuczynienia oraz określeniu organu reprezentującego Skarb Państwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Sąd Okręgowy jakkolwiek dokonał kompletnych i prawidłowych ustaleń faktycznych, niewadliwie wykreślił charakter krzywdy doznanej przez wnioskodawczynię, tym niemniej jej cierpienie zostało przez niego niedoszacowane, co skutkowało ukształtowaniem zasądzzonego zadośćuczynienia na zbyt niskim poziomie.</p> <p>Z urzędu Sąd Apelacyjny wskazał jako reprezentanta</p>		

<p>Skarbu Państwa Komendanta Wojewódzkiego Policji w Lublinie jako organu Komendy Wojewódzkiej Policji, której funkcjonariusze dokonali zatrzymania wnioskodawczyni.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze</p>			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III. IV.	Na podstawie § 1 i § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z art. 554 § 4		

	<p>k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni zwrot kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Stosownie do art. 554 § 4 k.p.k. przedmiotowe postępowanie jest wolne od kosztów postępowania, a zatem ponosi je Skarb Państwa.</p>
7. PODPIS	
SSA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość zadośćuczynienia i sposób określenia należnych od niego odsetek
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana